

Ascaris Lumbricoides

Kevät 2017

SUOLET
Suomalaiset eläinlääketieteen opiskelijat Tartossa ry

Hallitus ja toimikunnat

Puheenjohtaja

Jannica Lindstedt
puheenjohtaja@suolet.fi

Varapuheenjohtaja

Essi Lautala
varapuheenjohtaja@suolet.fi

Sihteeri

Heidi Granholm
sihteeri@suolet.fi

Rahastonhoitaja

Antti Paana
rahastonhoitaja@suolet.fi

Jäsenvastaava

Katariina Velling
jasenvastaava@suolet.fi

Tapahtumavastaava

Mari Rimpinen
tapahtumavastaava@suolet.fi

Pr-vastaava

Susanna Häkkä
prv@suolet.fi

Koiratoimikunta

Mari Ruuhonen
koiraharrastetoimikunta@suolet.fi

Juhlatoimikunta

Katariina Velling
juhlatoimikunta@suolet.fi

IT-toimikunta

Patrik Andersin
it@suolet.fi

Tekstiilitoimikunta

Sanna Engström
tekstiilit@suolet.fi

Vapaa-ajan toimikunta

Niko Nurmi
liikuntatoimikunta@suolet.fi

Lehtitoimikunta

Kaisa Savolainen
toimitus@suolet.fi

Huonevastaava

Eeva Niemi
huonevastaava@suolet.fi

Tutorvastaava

Nea Nurmi
tutorvastaava@suolet.fi

Sisällysluettelo

<i>Päätoimittajalta</i>	3
<i>Puheenjohtajalta</i>	4
<i>Hallitus 2016 esittäytyy</i>	6
<i>Vuosi elämästä opiskellen lapsen kanssa</i>	10
<i>Sairaskengitystä Latviassa</i>	14
<i>Hevosien hammaskurssi</i>	16
<i>Fuksin vuosi</i>	20
<i>Harjoittelussa heppasairaalassa Kaliforniassa</i>	22
<i>Leikkauskurssi Romaniassa</i>	26
<i>There and (Almost) Back Again: An Exchange Student's Tale</i>	28
<i>Kissojen värigenetiikkaa</i>	32
<i>Suolet 15v</i>	36

Päätoimittajalta

Tervehdys lehden uudelta päätoimittajalta! Ensimmäinen vuosi Tartossa alkaa kohta olemaan takana ja päivääkään en vaihtaisi pois! Muutama sana minusta. Olen siis 33-vuotias ensimmäisen vuoden opiskelija, jolla on taustalla filosofian maisterin tutkinto biotieteistä ja 7 vuoden työkokemus hiirien ja rottien parissa tehdystä aivotutkimuksesta sekä yliopistolta että yksityiseltä puolelta. Järjestökokemusta on taustalla melko laajasti sekä aikaisemmalta opiskeluajalta, että nykyisin kissaharrastuksen puolelta ja kantapään kautta on tullut huomattua että kun kerran lähtee mukaan, niin ei tästä näköjään eroon pääse (kuin korkeintaan väliaikaisesti). Muutama vuosi sitten kun sain vihdoinkin edellisen maisterin tutkinnon valmiiksi, vannoin etten kyllä vähään aikaan opiskele yhtään mitään... niin... tässä sitä kuitenkin taas ollaan! Ja kun tämä eläinlääketieteen opiskelu ei ole riittävän haasteellista ja aikaa vievää, niin pari vuotta sitten aloitin jo opiskelut kissatuomariksi ja nyt niissäkin on kiireisin ajankohta menossa rinnakkaisarvosteluineen ennen ensimmäistä tutkintoa! Onneksi ensimmäiseen tuomaritutkintoon sentään on vielä aikaa ja se tulee ajoittumaan ajalle post-anatomia...

Vaikka kuinka eläinbiotekniikkaa ja soveltavaa eläintiedettä opiskelleena ja hiirien ja rottien kanssa paljon työskennelleenä opinnoissa on ollut jo paljon tuttua, eikä biokemiaa ja muita peruskursseja ole onneksi tarvinnut tehdä uudelleen, on anatomia kyllä pitäneet hyvin kiireisenä! Erityisesti ruuansulatuksen märkätentti tuotti haasteita kun jouduin missaamaan kaksi labrakertaa yli vuosi sitten sovittujen tuomarioppilaskertojen takia. Onneksi opiskelukaverit videoivat ahkerasti labroja, niin ruuansulatuskanavakin saatiin opiskeltua etänä ja tentittyä vielä kohtuullisessa kunnossa olevista näytteistä.

Kävin tutustumassa Tartoon pikaisesti noin vuosi sitten ja jo silloin rakastuin tähän paikkaan. Silti piti odottaa vielä pitkät pari kuukautta ennen kuin tieto opiskelupaikasta saapui. Ja sitäkin sai jännittää loppuajan vieläkin enemmän kun erehdyin lukemaan yliopiston sivuilta kesäkuun alussa, että hakijamäärä oli tuplaantunut edellisvuoteen verrattuna! Kaupunkina Tarto on juuri sellainen missä minä viihdyn! Kaikki on suhteellisen lähellä, eli joka paikkaan voi kävellä, mutta silti opiskelijakaupunkina se on myös koko ajan elossa ja aina tapahtuu jotakin, jos opinnoilta sattuu jonnekin ehtimään!

Uusi kaupunki, uusi maa, uusi opiskeluala, uudet opiskelukaverit, uudet muut kaverit, uusi kieli... tämä vuosi on tuonut tullessaan hyvin paljon uutta ja ihmeellistä niin opiskeluissa kuin muussakin elämässä! Mielenkiinnolla odotan mitä uutta ja ihmeellistä ensi vuosi tuo!

Iloista kevättä ja kesää kaikille!

Kaisa

Puheenjohtajalta

"The A team"

On jo myöhäinen ilta mutta ulkona on vielä valoisa. Niin kuin valo meille suomalaisille kertoo kesä on tuloillaan ja näin ollen myös yksi lukuvuosi on kohta takanamme. Viimeisen kokeen tsemppattua pääsemme hyvin ansaitulle lomalle viisaimpina kuin mitä olimme vuosi sitten.

Tämä vuosi on suolinkaiselle monella tapaa juhluvuosi, sillä vietämme kotimaassamme laivamatkan päässä Suomi 100v juhluvuotta, sekä täällä Tartossa Suolet ry:n 15 vuotista taivaltamme.

On hienoa ajatella miten meidän miten pieni järjestöstämme on vuodelta perustamisesta asti kasvanut kasvamistaan. Tänä vuonna jäsenmäärämme on kymmenkertainen ikäämme nähden, eli yhteensä ennätyselliset päälle 150 suolinkaista. Suolet on ainejärjestö joka pyrkii yksinkertaisuudessa luomaan jäsenillemme yhteisöllisyyttä, laajan yritysverkoston, tukea ja turvaa niin opiskelussa, kuin työssäkin. Tästä kuuluukin suuri kiitos teille kaikille aktiivisille jäsenillemme, jotka näitä arvoja pyritte ylläpitämään, monen unettomankin yön kustannuksella.

Tällä lukukaudella on suolinkaisille riittänyt toimintaa eri tuote- ja yrityssettelyissä, niin kuin itsejärjestämissämme aktiviteeteissakin. Olemme tänäkin vuonna järjestön sisällä jakaneet omaa osaamamme tietoa haluaville "suolinkainen tietää" - luennoilla, joissa teemana on tällä kertaa ollut koirarodut ja perinteisesti keväällä järjestämissä hoitajapäivällä. Aktiviteettejä on myös löytynyt kattavasti aktiivisten toimikuntien toimesta, ohjelmassa on ollut mm. ratsastuksesta, agilityä ja rally-tokoa, sitsejä, museokäynti, escape room ja paljon muuta.

Suolet nähtiin myös ensimmäistä kertaa edustamassa omalla ständillään Suomen Eläinlääkäripäivillä Helsingissä viime vuoden joulukuussa. Ständillä myytiin Suolten omia laulukirjoja, suolten pipoja ja järjestettiin arvonta missä tehtävänä oli yhdistää latinan ja viron kieliset anatomian termit. Oli hauska kokemus monelta osaa ja uskon että tulevaisuudessakin meidän vihreät navettahaalarit tullaankin näkemään ständin seinällä roikkumassa.

Hauskinta omasta mielestä ständillä ollessa oli tavata eläinlääkäreitä jotka olivat Tartosta aikoinaan valmistuneet ja ilahtuivat kovasti kun näkivät että yhdistyksemme vielä on toiminnassa. Monet tunnit tuli kuunneltua tarinoita koulustamme, opettajista, tenteistä ja hauskoista tilanteista kun kielimuuri oli ollut liian suuri.

Näin lopuksi haluan kertoa yhdestä henkilöstä, jonka tapasin ständillä ollessani ja jäi erityisesti mieleen, sillä uskon että voimme oppia häneltä jotakin;

hän oli Tartosta kauan aikaa sitten valmistunut eläinlääkäri joka kertoi siitä kuinka hän aina eläinlääkäri kollegoidensa kanssa vastasi kouluun liittyviin kysymyksiin yksinkertaisesti olevansa "the A team", eli Tartosta valmistunut. Hän ylisti sitä kuinka Tartosta saadusta koulutuksestamme pitää olla ylpeä ja korosti sitä kuinka rohkeita olemme kun olemme lähteneet kauas hakemaan unelmamme.

Eli olkaamme ylpeitä "the A team"-laisia, nyt ja tulevaisuudessa. Toivon teille kaikille tenttionnea, rauhallisia hengähdystaukoja ja oikein mukavaa lomaa, mitä ikinä tämä teillä sisältää!

- teidän puhis, Janni

Ascaris Lumbricoides on Suolet ry:n jäsenlehti, joka ilmestyy joului- ja toukokuussa. Seuraavan lehden deadline on marraskuussa.

Vinkkaa juttuideoista: toimitus@suolet.fi

Materiaali:

teksti .doc, .docx tai .odt-muodossa

kuvat erillään .jpg tai .png muodossa

Hallitus esittäytyy

Puheenjohtaja - Jannica Lindstedt

Heippatihei!

Nimeni on Jannica Lindstedt (23), kutsumanimellä lyhkäisyydessään ”Janni”. Olen kolmannen vuoden opiskelija ja tämä on minulle toinen peräkkäinen vuosi kun toimin Suolten puheenjohtajana.

Lukion jälkeen vietin vuoden Turussa kemiaa opiskellessa jonka jälkeen muutin Tarttoon opiskelemaan enkä ole katsonut taakseni. Tällä puolella lahtea mukanani pyörii kaksi pientä cavalieria, jotka pitävät minut aktiivisena harrastustoiminnan kanssa. Vapaa-ajalla (sitä pientä mitä on) tulee koirien kanssa lenkkeilyä ja itse urheiltua. Suomen puolella olen myös aktiivisesti mukana partiotoiminnassa.

Mielestäni hallitustyö on antoisaa ja hyvä tapa verkostoitua niin yritysten kuin tulevien kollegoidenkin kanssa. Olemme ainejärjestö jossa jäsenillä on suuri vaikutus siihen mitä teemme. Haluan siis lopuksi muistuttaa että teidän palautteilla, kehityskoivella ja ideoilla järjestötoiminnasta tehdään entistäkin parempi, olkaa toisinsanojen rohkeasti yhteydessä!

Oikein mukavaa ja antoisaa vuotta 2017!

Varapuheenjohtaja - Essi Lautala

Moikka,

Olen siis Essi Lautala, kolmannen vuoden opiskelija ja tällä hetkellä Suolten varapuhis. Kiinnostus on enimmäkseen suuntautunut hevosiin, mutta pieneläinten mielenkiintoisuus on aavistuksen sekoittanut ajatuksia. Tällä hetkellä mielessä pyörii pitkälti sisätautiasiat ja tulevaisuuden suuntauksukset ovat ainakin hetkellisesti vähän muuttuneet alkuperäisestä. Viikonloput tulee vietettyä pitkälti Haminassa kotitallilla ja harmikseni ajanvietto Tartossa onkin ihan liian vähäistä.

Sihteerin - Heidi Granholm

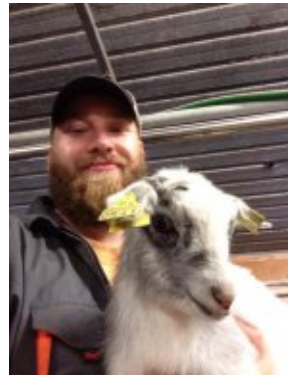
Heissan suolinkaiset!

Olen Heidi, 23-vuotias ja 1. vuosikurssin opiskelija. Nykyisessä hallituksessa toimin sihteerinä. Olen kotoisin Turusta ja olen asunut siellä koko ikäni, ennen kuin muutin Tartoon. Lukion jälkeen olin reilun vuoden töissä "varastomiehenä" Artekin logistiikkakeskuksessa ja sen jälkeen opiskelin Åbo Akademiassa biologiaa. Kotona Suomessa vapaa-aika kului tallilla puuhastellessa kahden hevoseni kanssa. Toivottavasti saan heidät kohta muutettua tänne, jotta ihan kokonaan laiskistu. Onneksi minulla on sentään russelini mukana, pitämässä minut virkeänä! On ilo opiskella täällä Tartossa ja viihdyin todella hyvin suolinkaisena. Mukavaa kevättä kaikille!

Rahastonhoitaja - Antti Paana

Mä ole kaksikentysvuotias ja kotosi Laitla mahtavast kaupunkist (Turu lähel). Täl hetkel mä opiskele toisel vuoskurssil ja meijä äite mielest hianoste o menny. Samal istu Suolte rahakirstu pääl eli toimi rahastohoitajan. Vapa-ajal mä tykkä ressata tekemättömist kouluhommist ja mennä siihen pääl ottama kalja meijä luoka Patriki kans millo mihinki. Koton meil o pari vanha islanniheost, kuko ja kanoi ja sit viäl kaikke pääl suamepystykorv mink kans kävisi hirvimettäl jos ei tarttis ol koulus. Hyvä alkava kessä ja opiskeluintto , nii uusi ko vanhoil opiskelijoil!

Jäsenvastaava - Katariina Velling

Moikka!

Olen Katariina Velling, kolmannen vuosikurssin opiskelija Heinolasta ja toimin hallituksen jäsenvastaavana tänä vuonna. Olen mukana myös koira-toimikunnassa, ja sen lisäksi olen juhlatuomikuntavastaava. Ennen Tartoon tulemistä kävin pyörähtämässä Helsingissä maataloustieteiden tiedekunnassa, jossa opiskelin vuoden kasvintuotantotieteitä.

Mukana minulla on kissa ja koira: maatiaiskissa Elsa ja shetlanninlammaskoira Artemis (kavereiden kesken Pullis). Koiranäyttelyharrastus jäi odottamaan seuraavaa koiraa, mutta agilityä ja rallytokoa on käyty kokeilemassa, ja toivottavasti joskus pääsemme kisoihin asti. Hevosia olen harrastanut pienestä pitäen, mutta valitettavasti kouluratsastusharrastus on jäänyt lahden toiselle puolelle. Opiskeluntäyteistä kevättä kaikille!

Tapahtumavastaava - Mari Rimpinen

Heippa!

Olen Mari Rimpinen kolmannelta vuosikurssilta ja kotoisin Porista. Ensimmäisestä vuodesta lähtien olen ollut mukana erilaisissa toimikunnissa ja aika ahkerasti tuli oltua fuksijäsenenä kokouksissakin.

Koiratoimikunta on aina ollut se mun juttu ja olenkin autellut joka vuosi mätsäreissä ja muissa koiratoimikunnan hommissa. Rallytokoja olen ohjannut suolinkaisille nyt vuoden verran ja mätsäreissä minut on nähty niin kehätuomarina kuin -sihteerinäkin. Vuosijuhlissakin on tullut auteltua jo parina vuonna. Mukanani täällä Tartossa temmeltää kaksi villiä ja viekasta koira, shetlanninlammaskoira Milo ja Merri pinseri, jotka pitävät huolen siitä ettei päivästä puutu menoa ja meininkiä! Heidän kanssaan tuleekin vapaa-ajalla harrasteltua kaikenlaista valokuvauksesta agilityyn.

Vaikka aikaisemmat hallituskokemukset ovatkin lukioajoilta, on se aina ollut mielessä ja tänä vuonna saankin tapahtumavastaavana osallistua ainejärjestömme toimintaan ja eteenpäin viemiseen. Odotankin innolla tulevaa kauttani hallituksessa.

Pr-vastaava - Susanna Häkkä

Heippa hei ja hellät tunteet!

Olen yhdistyksemme PR-vastaava Susanna Häkkä, tutummin Suski. Vastuualueenani on sponsori- ja yhteistyökumppanien hankinta sekä heihin yhteydenpito. Olen toisen vuosikurssin opiskelija, ja anatomia on onnellisesti takanapäin. Ennen eläinlääketieteen opiskelua valmistuin vuonna 2012 ratsastuksenohjaajaksi ja suuntasin kahdeksi vuodeksi Englantiin hevoshommiin.

Vapaa-aikani kuluu tehokkaasti hevosten, sekä oman koirani Nanan parissa, (villiä) opiskelijaelämästä unohtamatta! Tällä hetkellä koulutan nuoria hevosia Luunja tallilla. On palkitsevaa ja opettavaista seurata nuoren hevosen kehitystä ensimmäisistä askeleista ratsastajan kanssa. Lisäksi olen yhdessä vapaa-ajan toimikunnan kanssa järjestänyt ratsastusta Ado tallilla kaikille innokkaille suolinkaisille tänä keväänä. Jos innokkaita ratsastajia löytyy, ehkäpä jatkamme ratsastuksia ensi syksynä.

Kuvassa mukana koirani Nana sekä itse kouluttamani 4-v Eesti sporthobune ori Vermont, jonka tulevaisuus on toivottavasti suurilla kilparadoilla.

Suolten uusi logo!

Hallitus vuosijuhlissa, vasemmalta oikealle Mari, Katariina, Essi, Jannica, Antti, Susanna ja Heidi, kuva Eveliina Piironen

Vuosi elämästä opiskellen lapsen kanssa

teksti Aino Perttunen

Koulussamme meitä onnekkaita on ainakin kaksi, joiden miehet ovat suostuneet jäämään lapsen kanssa kotiin ja mahdollistaneet äitiyden ja opiskelun. Anni on meistä reippaampi ja on porskuttanut lapsen kanssa menemään melkein alaluokista asti, jolloin läsnäolopakko oli suurempi, mutta minulla kävi tuuri ja sain suuren ja kauhean nelosen syksyn pinnistettyä ennen kuin annoin lapselle luvan siirtyä ulkomaailmaan. Sopivasti eksamisessin alkuun syntynyt tiitiäinen sai tuijotella tiiviisti läppärin ruutua ja luultavasti imi kirurgian ja sisätautien tietämystä jo äidinmaidosta.

Ensimmäinen suurin haaste tuli eteen kun aina syksyllä ollut Ben Sykesin

hevosviikko päätettiin toteuttaa heti helmikuun alussa, mikä tarkoitti pitkiä päiviä poissa kotoa. Pääsin siis tutustumaan dilemmaan nimeltä opiskelu ja imettäminen. Jo ensimmäisellä tunnilla kännykkään alkoi pärähdellä kuvia räähkävistä lapsesta ja epätoivoisesta isästä, mikä johti siihen, että jokaisella välitunnilla ampaisin imetysvisiitille kotiin. Sepä ei kuukauden ikäiselle lapselle riittänyt, ja jatkuva edestakaisin ramppaus rasitti henkisesti. Lopulta ongelma ratkaistiin niin, että mies tilattiin Suolten-huoneelle, jossa sitten kävin välitunneilla imettämässä – paljon parempi. Nyt myöhemmin ajatellessa olisi noin pienen voinut ottaa myös luennoille eikä rintaa tyytyväisenä lutsuttava lapsi olisi häirinnyt ketään.

Tämä hyppy syvään päätyyn kuitenkin osoitti, että kaikki on mahdollista, kun on tarpeeksi joustava mies ja huomaavainen opiskelujärjestö takana.

Kevät muuten oli onneksi leppoisampi ja yleensä koulua oli maksimissaan 3-4 tuntia päivässä. Joskus pidempinä päivinä pääsi juoniorikin tutustumaan eläinlääkiksen ihmeellisen maailmaan luentoja ja seminaarien muodossa pärjäten hienosti mukana. Kadehdittavaa, että toisille luennoilla nukkuminen on suorastaan suotavaa. Rintapumpun äänekäs rytmi Suolten-huoneessa tuli tutuksi lähes kaikille vuosikursseille, viimeistään siinä vaiheessa, kun hylkäsin viimeisenkin säädylisyyden ja aloin pumpata reippaasti käytävillä. Koko kevät meni paljon helpommin kuin olisin ikinä uskonut, mutta meillä olikin käynyt tuuri leppoisan vauvan kanssa, joka oli äitiinsä tullut eli tyytyväinen aina, kun maha oli täynnä.

Hyvien kokemusten varjossa uskal-

simme lähteä kesällä Budapestiin koko perheen kanssa tekemään Erasmus-harjoittelua. Heppapuolen päivät vaativat herätyksen 5.30, ja takaisin pääsi vasta neljän jälkeen eli pari ekaa viikkoa oli melko hankalaa ja pääsin kummastuttamaan häveliäitä paikallisia nauttiessani rintapumpun kanssa auringosta pihalla. Lapsemme pääsi myös tutustumaan eksoottisten eläinten klinikkaan, jossa hänet otettiin avosylin vastaan, sanan varsinaisessa merkityksessä.

Syksyllä odottivat uudet haasteet, kun tyytyväisyyteen ei enää riittänyt pelkästään täysi maha vaan elämältä vaadittiin enemmän - viihdytystä. Käytännössä se tarkoitti sitä, että jos takapuolensa koitti laskea penkkiin, oli kitisevä jälkikasvu heti vieressä nykimässä housunlahjetta. Käytännössä tämä johti siihen, että kaikki kokeisiin luku ja kirjoitustehtävät siirtyivät lähinnä yötyöksi. Kurssejakin oli vaivaiset 12 ja kolme niistä moodlessa koostuen itsenäisestä työstä, jota en siis lapsen valvellaoloaikana pystynyt tekemään. Kun

yökoulutöihin lisäsi vielä kovaan tahtiin puhkeavat hampaat, venyivät silmäpussit ja mielenterveys melko ääri rajoilleen. Voisinkin sanoa syksyn olleen raskainta aikaa opinnoille, kun kotona on taapero, mutta toisaalta tässä vaiheessa lapsi selviää jo pidempiä aikoja ilman äitiä eli pitkistä päivistä ei tarvinnut murehtia niin paljon.

Jos siis omistat miehen, joka suostuu tulevaisuuden eläinlääkäriin palkkاپussin motivoimana jäämään kotiin, ei opiskelu ja äitiys ole ongelma. Plussaa on, jos olet yöihminen ja siedät hyvin univelkaa (minä en). Minun elämäni teki helpoksi se, että kehtasin imettää ja pumpata missä vain, milloin vain, rintaruokinta kun on äitiydessä ja opiskelussa luultavasti suurin rajoittava tekijä. Pitää myös olla valmis luopumaan harrastuksistaan, koska heti koulupäivän jälkeen siirtyy vastuu jälkikasvusta

sinulle (ja sitten lasta raahataan nyrkkeilyosalille, kun äidin on ihan pakko päästä harrastamaan liikuntaa). ”Minä haluan ja minä saan” – asenne kannattaa hylätä, koska maailma pyörii lasten ehdoilla, ja esimerkiksi äkkinäiset aikataulujen muutokset eivät usein onnistu. Epästabiilissa koulussamme se tuottaa joskus päänvaivaa, nimittäin vieläkin katkera lammasspraksasta pois jäänyt. Onneksi koulumme opettajat ovat olleet todella ymmärtäväisiä ja joustavia, kun on maininnut omistavansa alle vuoden ikäistä jälkikasvua.

Haasteista huolimatta on äitiyden ja opiskelun yhdistäminen aivan mahdollista, ja onnistuu varmasti jokaiselta motivoituneelta äiti-opiskelijalta. On päiviä, jolloin tulet väsyneenä koulusta ja sinulle viskaataan parkuva ipana syliin jo ennen kuin olet saanut vaatteita riisuttua, mutta tulee myös päiviä, jolloin

lapsi syö kissankulhosta

iloisesti hihkuva taapero hoipertelee ovelle vastaan ja tarraa tiukasti rakkaasta äidistään kiinni. Silloin ei tarvitse hetkeäkään katua valitsemaansa tietä, ja hei – jos osaat pukea rimpuilevan kahdeksan kuukautisen ei minkään eläimen pitely tulevaisuudessa olemaan ongelma!

Budapestin klinikalla

Vapun vietossa

pohjoinen serkku

Sairaskengitystä Latviassa

teksti Tuomas Häyrynen

Latvian Equine Veterinary association (LEVA) järjesti 10-11.12.2016 sairaskengityssaiheisen workshopin / luentopöytäjäyksen, jossa erittäin arvostettu amerikkalainen eläinlääkäri ja kengitysseppä Dr. Steve O'Grady opasti eläinlääkäreitä, kengitysseppiä ja muita hevosihmisiä sairaskengityksen perusteissa. Tilaisuus pidettiin Latvian eläinlääketieteellisessä tiedekunnassa Jelgavassa ja osallistujien joukossa oli kengitysseppiä Latviasta ja Eestistä, eläinlääkäreitä ja eläinlääketieteen opiskelijoita meiltä EMÜ:sta ja Latviasta sekä ainakin muutama paikallinen hevoskasvattaja. Suolinkaisista oli mukana monipäinen joukko eri vuosikurssien opiskelijoita ja olipa katsomossa

koulumme eläinlääkärikuntaakin. Ensimmäisenä luentopäivänä käytiin läpi kavion anatomiaa ja biomekaniikkaa sekä peruskengityksen vaikutusta kavioon kohdistuviin voimiin. Erytisen mukavaa oli saada heti alussa luentomateriaalit, joihin oli hyvä lisäillä omia muistiinpanoja ja joista asioita on hyvä tarkistaa myöhemminkin, kun tarvetta ilmenee. Aivan kaikesta ei aina oltu katsomossa herra O'Grady'n kanssa samaa mieltä, mutta erinäisten keskustelujen jälkeen eturivin kengitysepätkin pääsivät jonkinlaiseen konsensukseen luennoitsija kanssa. Tähän saattoivat vaikuttaa myös mahdolliset kielelliset vaikeudet ja toisinymmärrykset. Takarivin ”eesti-

naulojen sijaan poikkeuksellisesti ruuveilla kavion seinämään ja ruuvit tulevat vielä päinvastaiseen suuntaan kuin naulat. Kyseinen erikoiskenkä on hyvä ratkaisu tapauksissa, joissa kavioluun asento-muutoksen ja kroonisen kaviokuumeen johdosta kavion antura on ohentunut ja kipeä. Kenkää asennettaessa myös kavion asentoa parannetaan madaltamalla kantoja.

läisillä” ei ollut ymmärtämismvaikeuksia nätiivin O'Grady'n englannin kanssa, vaikka järjestävältä taholta edustaja Juris Tolpežnikovs oli asiasta leikkisästi kovin huolissaan. Lienee latvialaisilla ja eestiläisillä samankaltaista veljesrakkautta, kuin suomalaisilla ja ruotsalaisilla.

Erikoisuutena luentosaliin kiikutettiin demohevosia, joiden kanssa vuolu ja sairaskengitystä voitiin hyvin havainnollistaa, etenkin kun toimintaa kuvattiin videokameralla, jonka livekuvaa heijastettiin valkokankaalle. Tällainen toiminta ei ehkä olisi mahdollista jokapökässä ja kaikkien hevosten kanssa.

Jälkimmäisenä luentopäivänä perehdyttiin enemmän sairaskengityksen saloihin ja erityisesti kaviokuumeesta kärsivien hevosten erikoiskengitykseen vanerisilla erikoiskengillä.

Tässä toimenpiteessä kengityksestä kiinnittää vanerisen ”kengän” tavanomaisten

Ainoa hieman hampaankoloon jäänyt asia oli ettemme ehtineet tutustua Riikaan, kuin luentopäivien välisenä iltana jo pimeyden laskeuduttua. Hienoja paikkoja ja nähtävyyksiä löysimme toki nytkin, mutta pitänee palata vielä paremmalla ajalla tutustumaan lähemmin tähän historiallisestikin arvokkaaseen ja kauniiseen kaupunkiin.

Kuvat Dr. Steve O'Grady ja Juris Tolpežnikovs

Hevosten hammaskurssi

”Mitä kaikkea tulee ottaa huomioon tutkittaessa hevosen suuta?”
”Miten hevonen kannattaa rauhoittaa hampaiden hoitoa varten?”
”Mikä on EOTRH?”

teksti Sonja Kneckt

Näihin ja moniin muihin kysymyksiin tarjottiin vastauksia helmikuun alussa järjestetyllä Equine Dentistry for Practitioners –kurssilla. Hevosten hammashoittoon perehdyttävän viikonloppukurssin järjesti Triin Tohver Hoburavi yhteistyössä Viron maatalousyliopiston ja useiden muiden sponsoreiden kanssa. Hevosiin liittyvää lisäkoulutusta on eläinlääkäreille ja eläinlääkäriopiskelijoille Virossa harvoin tarjolla, joten minä ja opiskelutoverini olimme syystäkin innoissamme kurssista, jonka puhujat Carsten Vogt (Dr.vet.med., Dipl.EVDC (Eq)) ja Leena Karma (Dr.vet.med.) tulivat paikalle Saksasta ja Suomesta. Myös kurssin osallistujalista oli kansainvälinen.

Kurssi koostui luennoista ja

käytännön harjoituksista. Luentojen aiheet käsittelivät hevosen pään ja suun anatomiaa ja biomekaniikkaa, suun kliinisen tutkimuksen suorittamista, eri suusairauksien patologioita, radiologiaa sekä suun hoidossa tarvittavaa anestesiaa. Luentopäivän kesto oli pitkä ja tahti hektinen, mutta puhujat olivat niin mukaansatempaavia, ettei ajankulua juuri huomannut.

Sunnuntaina pääsimme käytännön pariin. Päivä alkoi lyhyellä luenolla hammashoittoon käytettävistä välineistä – käsiraspeista, sähköraspeista, suunavaajista ja niin edelleen. Välineitä on saatavilla joka lähtöön, ja niin on tekijöitäkin. Meille painotettiin, että jokainen käyttää niitä välineitä, jotka sopivat omaan

Carsten Vogt (Dr.vet.med., Dipl.EVDC (Eq))

keskusteltiin yhdessä ohjaajien kanssa.

Lounastauon jälkeen pääsimme itse tositoimiin. Käytännön harjoittelu aloitettiin telineisiin asetetuilla hevosten kalloilla. Jakauduimme 3-4 opiskelijan pienryhmiin, joissa jokainen pääsi kokeilemaan hampaiden raspausta niin sähkökäyttöisillä välineillä kuin käsiraspeillakin. Tekeminen keskittyi

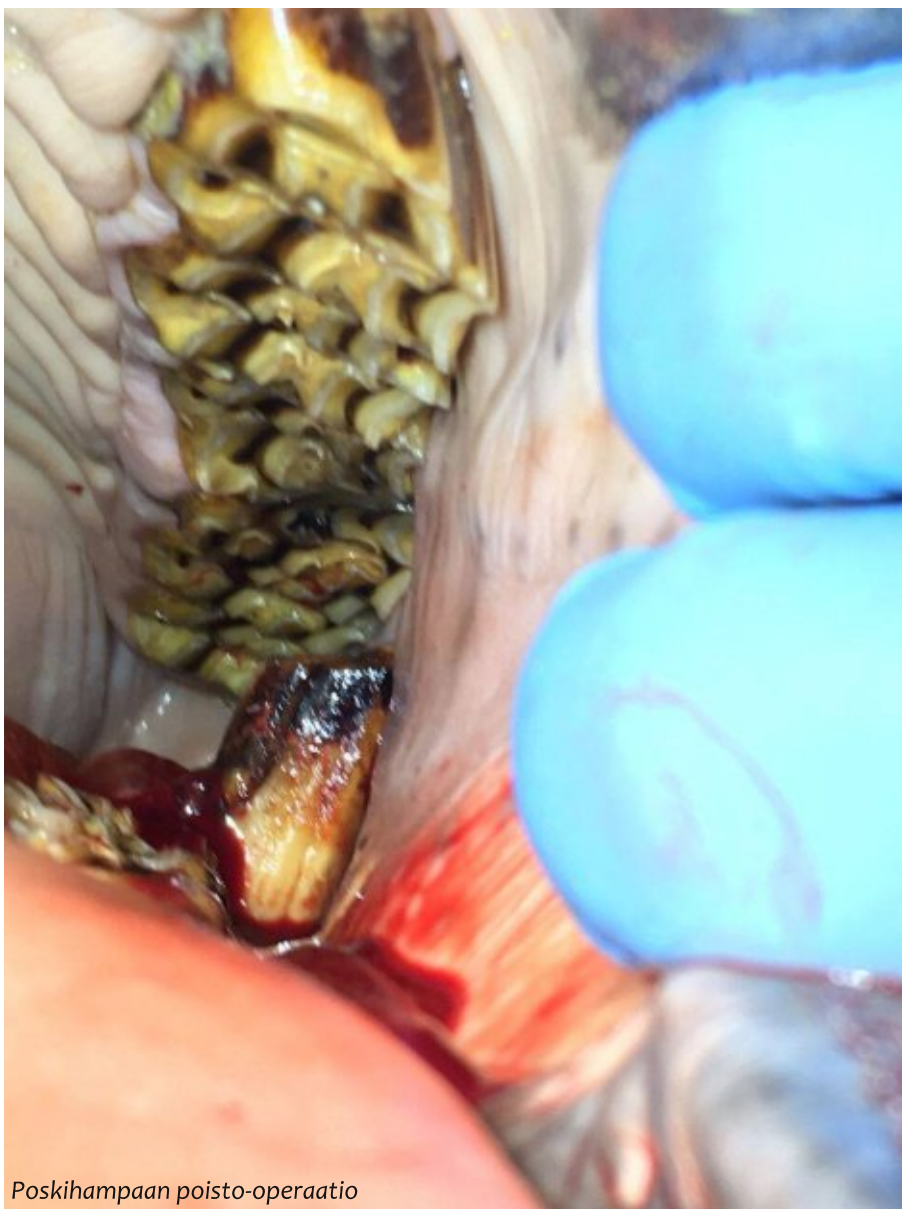
käteän parhaiten. Laatuun kannattaa kuitenkin panostaa.

Luennon jälkeen oli käytännön demonstraatioiden vuoro. Toisella demohevosista yksi poskihampaista oli rivistä sivussa ja osittain irronnut, joten hammas päätettiin poistaa. Toiselle demohevosista suoritettiin rutiininomainen hampaiden raspaus sähköraspilla. Kaikki osallistujat pääsivät itse tutkimaan demohevosten suut, ja löydöksistä

rutiiniraspaukseen, ja myös sudenhampaat poistettiin, mikäli niitä löytyi. Tärkeintä oli löytää tuntuma tekemiseen. Ohjaajat kiersivät opiskelijoiden joukossa keskustelemassa löydöksistä ja antamassa opastusta tarvittaessa kädestä pitäen.

Seuraavaksi siirryimme elävien hevosten pariin. Jokainen ryhmä sai raspattavaksi hevosen, joka ensimmäiseksi rauhoitettiin

Poskihampaan poisto-operaatio

eläinlääkärin toimesta. Yhdessä ryhmän kanssa suoritimme hevoselle klinisen suun tutkimuksen, jonka löydöksistä keskustelimme yhdessä ohjaavan eläinlääkärin kanssa. Sen

jälkeen jokainen ryhmäläinen pääsi raspaamaan yhden hammasrivin. Koko ajan saimme konsultoida ohjaavaa eläinlääkärää, joka myös tarkisti työn lopputuloksen. Päivä päätettiin

röntgenissä, missä jokainen opiskelija pääsi harjoittelemaan kuvan ottamista. Kuvat käytiin läpi koko ryhmän kesken, ja anatomiasta sekä mahdollisista löydöksistä keskusteltiin ohjaajien kanssa.

Mitä kurssista sitten jäi päällimmäiseksi mieleen? Viimeisen vuoden aikana mediassa on ollut paljon puhetta raspauksista, jotka on suoritettu jonkun muun kuin eläinlääkäriin toimesta, mahdollisesti ilman rauhoitusta. Sekä Carsten että Leena molemmat painottivat, että riittävän syvä rauhoitus on ensisijaisen tärkeää hevosen hyvinvoinnin ja turvallisuuden kannalta. Rauhoituksen lisäksi tulee myös käyttää paikallispuudutteita sekä kipulääkitystä aina tarvittaessa. Saimme myös muistutuksen eläinlääkäriin työturvallisuudesta ja -ergonomiasta.

Käytännönläheinen ja kollegiaalinen kurssi oli itselleni suuri inspiraation lähde ja piristysruiske kevääseen. Uskon kurssin tuomien oppien

kantavan hedelmää työelämässä, onhan hevosten rutiinihammashoito iso osa esimerkiksi kunnaneläinlääkäriin arkea ja toki erityisesti silloin, jos työskentelee eläinlääkäriin ainoastaan hevosten parissa. Suuri kiitos kurssin järjestäjille – toivottavasti vastaavanlaista lisäkoulutusta tullaan järjestämään myös tulevaisuudessa!

Ja niin muuten. EOTRH eli Equine Odontoclastic Tooth Resorption and Hypercementosis on yleensä vanhemmilla hevosilla esiintyvä, etenevä, tavallisesti etu- ja kulmahampaita vaurioittava sairaus. Paras hoitokeino on yleensä kaikkien etu- ja kulmahampaiden poisto kirurgisesti. Hevonen pärjää mainiosti ilman niitä – ne eivät vaikuta ravinnon hienontamiseen ja kivun poistuttua hevosen elämänlaatu paranee merkittävästi.

Kuvat Eesti Maaülikool

Kurssin opiskelijaryhmä ja ohjaajat Carsten Vogt ja Leena Karma

Myöhäinen ilta 23. elokuuta. Istun bussissa Tallinna-Tartu E263 tietä pitkin matkalla uuteen kotikaupunkiin. Tuijotan bussin ikkunasta ulos tarkkaavaisena, valmiina. Pysäkkini pitäisi tulla ihan kohta. Eesti Maaülikoolin kyltti loistaa kirkkaana korkealla ja painan stop-nappia. Hyppään ulos ja raahaudun painavan matkalaukkuni kanssa yliopiston dormille. Check in huoneeseeni tapahtuu suomen- ja muutaman viron kielen sanan sekoituksella kun yritämme ymmärtää toisiamme respan vanhan tädin kanssa. Kun saavun huoneeseeni minua tervehtii iloisesti uusi ystäväni ja tuleva kollega. Matka ei enää tuntunutkaan niin raskaalta.

Ensimmäisen orientoivan viikon aikana olin niin innoissani päivisin uudesta koulustani, uusista ystäväistä ja Tartosta, että iltaisin sammuin melkein heti peiton alle kömmittyäni. Sosialisoituminen, suuren informaation tulva ja vähäisellä viron

kielillä asioiminen, esimerkiksi poliisi- asemalla, vei kaikki mehut. Onneksi koulu ja meidän mahtavat tuutorit olivat järjestäneen mukavaa puuhaa tärkeiden asioiden hoitamisten väleille.

En ole varmaan koskaan ollut niin innoissani koulun alusta kuin viime syksynä. Ensimmäisellä viikolla jopa informatics, biokemia ja Lillenbergin biologia oli innostavaa ja jännittävää, mutta kuin kukin voi arvata, se innostus laantui nopeasti. Jo parin viikon jälkeen täytyi tehdä ensimmäinen suullinen nikama testi ja stressi teki tuloaan. Silloin vielä pieni fuksi ponniskeli mikä pää oli cranial ja mikä caudal. Vaikka koulu tuntuukin aika ajoin raskaalta, välillä pysähdyn miettimään kuinka hienoja asioita olemme saaneet jo tehdä ensimmäisenä vuotena, esimerkiksi anatomian labrassa. Välillä on niitä hetkiä kun oikeasti on tunne, että opiskelee oikeaa alaa.

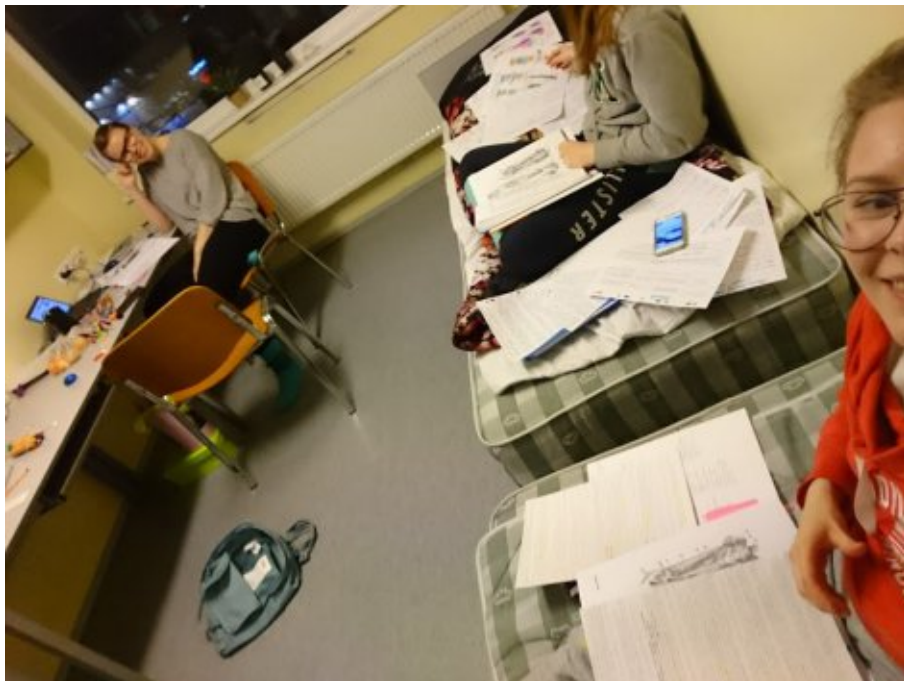
Yksi ikimuistoisimmista päivistä tänä vuonna on ollut fuksiaiset. Koko päivä oli iloa, naurua ja hölmöilyä täynnä ja itse tunsin vilpitöntä onnellisuutta. Tehtävien sisältämillä alkoholijuomilla saattoi olla jotain vaikutusta onnellisuuteeni, mutta suurimmaksi osaksi päivästä teki niin mahtavan ihmiset ympärilläni. Tarton keskustassa rymyäminen ja suihkulähteen kylmässä vedessä dippaus oli hieno alku tuleville vuosille.

Juhlia on juhlittu pitkin vuotaa, mutta Suolten vuosijuhlat olivat ihan omassa kategoriassaan. Olin mukana auttamassa järjestämään vuoden suurinta tapahtumaa ja kokemattomana sanoisin, että juhlat olivat hyvin onnistuneet. Suolten vuosijuhlat olivat minun ensimmäiset viralliset hienot juhlat ja itse olin positiivisesti yllättyneenä kuinka kivalta virallisesti pukeutuminen ja juhliminen tuntuu. Juomalaulut toivat mukavaa rentoutusta ja yhteisöllisyyttä.

Vaikka mekon etsiminen, juhla-ajan puute stressasi, niin loppujen lopuksi kun sai pinnit pysymään päässä ja viinilasin kädessä kaikki oli hyvin.

Kirjoitin fuksi-vuodesta pääasiassa omasta näkökulmastani, mutta luulenpa, sekä luokkalaiseni että edeltävät opiskelijat voivat samaistua kokemuksiini. Vaikka jokaisen ensimmäinen vuosi on erilainen, kurssit ja opettajat yhdistävät kokemuksia ja on ollut kiva huomata kuinka se naurattaa ja paheksuttaa niin fuksia, kuin vanhempia vuosikurssilaisia.

Haluaisin kiittää kaikkia vanhempia opiskelijoita vinkeistä ja kannustavista sanoista. Te olette tuutorien ohella ollut iso osa tätä vuotta. Ensimmäinen vuoteni on melkein ohi ja pian uudet fuksit vie kaiken huomion. Siispä Elma fuksi kiittää ja kiittää! xoxo

Harjoittelussa heppasairaalassa Kaliforniassa

Vietin kuusi ja puoli vuotta sitten agronomi-opintoihini liittyen kesän Kaliforniassa Om El Arab- arabihevosten siitostilalla hevosia hoitaen. Vierailin myös läheisellä hevosklinikalla, ja avustin klinikan eläinlääkäreitä heidän hoitaessaan tilan hevosia. En vielä tuolloin aktiivisesti ajatellut, että minusta tulisi eläinlääkäri, mutta muistan kuitenkin miettineeni, että olisi hienoa palata takaisin eläinlääkäriharjoittelijana. Niinpä tammikuussa 2017 vietin vajaan kolme viikkoa harjoittelijana Alamo Pintado Equine Medical Centerissä Los Olivoksessa.

Alamo Pintado Equine Medical Center (APEMC) on 30 vuotta sitten perustettu, kansallisesti ja kansainvälisestikin maineikas ja moni-

puolinen alansa uranuurtaja. Klinikon omistaja ja perustaja, Doug Herthel, on tehnyt vuosien ajan tutkimusta kirurgiasta, sisätaudeista ja kantasoluhoidoista käytöstä hevosten jännevammojen hoidossa hyviä tuloksia saaden, ja hän onkin ollut ensimmäisiä kantasoluhoidoista käyttönottajia. Klinikalta on myös kotoisin hänen kehittämiensä, ympäri maailman tunnettu Platinum Performance lisäravinne-sarja, joka alun perin oli kehitetty pääasiassa hevosten tuki- ja liikuntaelämäntöiden parantumisen tukemiseen, mutta sittemmin laajentunut ravintolisäksi kokonaisvaltaiseen hyvinvointiin hevosten lisäksi myös koirille ja ihmisille. Lisäksi APEMC on ollut edelläkävijänä ylipainehappihoitojen (HBOT) sekä hevosambulanssin käyttöönotossa. Klinikalla on korkeatasoinen varustelu käsitteä mm. diagnostisen kuvantamisen välineet, kuten lähes päivittäisessä käytössä olevat MRI ja seisoma-MRI, CT sekä skintigrafia, ja kuntoutustilat vesijuoksumattoineen ja allasheräämöineen. Sairaalassa on paikat noin 100 hevoselle, ja nyt hiljaisena aikana sisällä oli vaihtelevasti noin 30-40 potilasta. Päivittäin noin 30 potilasta kävelee sisään klinikan ovista.

APEMC

Klinikan henkilöstö koostuu 12 eläinlääkäristä sekä muusta henkilökunnasta mukaan lukien hoitajat, kuntoutuspuolen henkilöt sekä hallinnon. Harjoittelijoita tulee niin lyhyempiin extern- kuin vuoden mittaisiin internship-ohjelmiin ympäri maailmaa. Externit ovat eläinlääketieteen opiskelijoita, ja internit vastavalmistuneita eläinlääkäreitä. Internejä oli yhteensä viisi, ja externejä otettiin kerrallaan kaksi. Harjoittelu oli maksuton, ja externeille tarjottiin majoitus internien talossa sekä avustus ruokakuluihin. Paikat täyttyvät jopa vuoden etukäteen, ja itsekin lähetin kahdesta suosituskirjeestä, CV:stä ja motivaatiokirjeestä koostuvan hakemukseni jo hyvissä ajoin, mutten siltikään päässyt harjoitteluun ensisijaisesti toivomanani ajankohtana.

Harjoittelijat otettiin mukaan klinikan arkeen täysillä. Päivittäisinä tehtävinä oli sairaalassa sisällä olevien hevosten ja klinikan omien hevosten yleistutkimusten teko ja statuksen otto, suun kautta annettavien lääkkeiden anto, rehujen ja vesiastioiden täyttö, haavojen puhdistus, kävelytys, loimitus jne yleiset hoitotoimenpiteet. Kaikki hoitotoimenpiteiden kirjauksesta lääkeruiskuihin, ruokasankoihin, hyllyihin ja laatikoihin oli todella hyvin merkattu, mikä helpotti huomattavasti hektiseen arkeen mukaan hyppäämistä. Klinikan omistuksessa oli muutama oma verenluovuttaja- ja viihdyttäjähoppa, ja siellä oli joitakin jatkuvaa hoitoa vaativia pitkäaikaispotilaita, kuten 2 vuotta sairaalassa ollut kaviokuu-

Internien talo, jossa myös externit majottuivat

meeseen sairastunut hevonen, sekä viimeiset 4 vuotta sairaalassa ollut 30-vuotias krooninen ähkyilijä, jotka tosin molemmat kuolivat yhtäkkisesti harjoitteluni aikana. Hoitotoimenpiteiden välillä sai seurata vapaasti omien kiinnostusalueiden mukaan muita tapauksia, joissa pääsi auttamaan vaihtelevasti. Usein internit toimivat yhdessä lääkärin kanssa parina, ja externit olivat apuna hevosen- tai sangonpidossa ja lisäksi. Externit haettiin mukaan myös päivystystapauksiin ympäri vuorokauden, ja tilakäynneille sai lähteä pyytäessä ja/tai tarvittaessa mukaan.

Myös klinikan leikkaussali oli ahkerassa käytössä mm. jokapäiväisissä atroskopiaissa, ja siellä tuli myös vietettyä pitkiä iltoja harjoitteluni ajalle sattuneessa noin kymmenessä päivysyähkyleikkauksessa.

Kuntoutusosaston Alfredo valvomassa jännevamman hoitoon käytettävää vesiterapiaa

Opetussairaalamainen lähestymistapa näkyi kaikessa toiminnassa, ja vaikka tiukat lakisäädökset rajoittivat tehtäviä, joita harjoittelijat saivat tehdä, lääkärit kyselivät jatkuvasti kysymyksiä tapauksista, diffeistä ja hoitovaihtoehtoista, ja harjoittelijoiden läsnäolo ja pienikin työpanos huomioitiin aina kiitoksella. Keskiviikkoihin kokoonnuttiin kuulemaan ja keskustelemaan internien

Ähkyhevosia tuli paljon paikallisen normaalia kylmemmän talven ja sen aiheuttaman hevosten juomattomuuden vuoksi, ja Kaliforniassa on myös yleistä, että alueen kova (kalkkipitoinen) vesi muodostaa yhdessä alfalfan kanssa jopa jalkapallon kokoisia kiviä suolistoon. Monia mielenkiintoisia, varmasti vähän erikoisempiäkin keissejä osui harjoitteluajalleni, kuten ceratohyoidektomia, eli luun poisto pharynxista, nyrkinkoisen mätäpaiseen poisto kirurgisesti maxillaarisinuksesta sekä ovariektomia seisaal- laan.

valmistelemista konferenssiraporteista, heidän valitsemistaan mielenkiintoisista tutkimusartikkeleista tai yritysesityistä. Maanantaiaamut aloitettiin kierroilla, jossa sairaalan

Irtotalan poisto kaikista neljästä jalasta kahdella tähystimellä yhtä aikaa

potilaat ja kunkin historia ja hoidot käytiin läpi, ja niistä keskusteltiin. Viikonloppuisin hoidettiin aamu- ja iltatallien lisäksi vain päivystystapaukset, jolloin iltapäivisin saattoi olla hieman ylimääräistä aikaa käydä lounaalla ja nauttia aurinkoisesta Santa Ynez Valleysta. Melko tiiviisti harjoittelu-aika kului kuitenkin klinikalla, eikä itselläni ollut myöskään autoa, joten olin melko riippuvainen muiden kyydeistä esim. kauppareissujen suhteen.

Tämä oli minulle ensimmäinen harjoittelu hevosklinikalla, ja aluksi kaikki olikin kovin uutta. Oli kuitenkin mukavaa päästä näkemään heti käytännössä niitä toimenpiteitä, joista (pääasiassa teoriassa) syksyllä oli koulussa puhuttu. Lisäksi opiskelin itsenäisesti hieman neljännen vuosi-

kurssin asioita ennen harjoittelua ja iltaisin käydessäni päivän tapauksia läpi, ja huomasinkin siitä olleen valtavasti hyötyä. Hevosen yleistutkimuksen tekemiseen ja statuksen ottoon sain hyvin rutiinia, ja mitä todennäköisimmin kuntapraktikkaan suuntaavana pyrin kiinnittämään huomiota myös kentällä hyödyllisiin taitoihin, päivystystapauksiin, ähkyihin ja tilavierailujen yhteydessä mm. kenttäkastraatioihin. Näin ja opin paljon, vaikka ensimmäinen yö harjoittelun jälkeen tuntuikin mahtavalta, kun tiesi saavansa nukkua aamuun asti. :D Ennen kotiinlähtöä sain viettää vielä hetken maatilaharjoittelutilallani varsojen kanssa kukkuloilla kirmaillen :)

Teksti ja kuvat: Silja Väyrynen VM3

Leikkauskurssi Romaniassa

Olimme kurssikaverini Merin kanssa Romaniassa Bucharestissa leikkauskurssilla marraskuussa 2016. Kuulin kyseisestä klinikasta ja Romanian Animal Rescue -järjestöstä tutun kautta ja klinikan yksi eläinlääkäreistä järjesti meidän aikatauluun sopivan kahden viikon kurssin. Klinikka oli pieni mutta tehokas. Tarjolla oli peruseläinlääkintäpalveluja, mutta klinikka panosti erityisesti kissojen ja koirien kastrointeihin ja sterilointeihin. Leikkauksia oli päivittäin noin 3-6, enimmäkseen sterilointeja. Joukossa oli myös kohtutulehduksia sekä tiineitä narttuja, jotka vain steriloiitiin normaaliin tapaan. Osa potilaista oli lemmikkejä, osa tuotu löytöeläintalolta tai otettu kiinni kadulta.

Ensimmäisinä päivinä meidät perhdytettiin klinikan toimintatapoihin, lääkkeisiin ja välineisiin, sekä meille opetettiin heidän käyttämiä kirurgian tekniikoita kastroinneissa ja steriloinneissa. Kun leikattu koira tai kissa lähtee klinikalta, haavan paranemista ei pystytä välttämättä ollekaan seuraamaan tai eläimen ympäristö ei ole välttämättä erityisen puhdas (piha- ja katukoirat). Siksi romania-

laiset eläinlääkärit käyttävät hieman erilaista leikkaustekniikkaa, jotta leikkaushaavasta saataisiin mahdollisimman pieni ja haavan infektoimisriski minimiin. Lisäksi anestesia-protokolla oli tehty sellaiseksi, että eläimet heräsivät anestesiasta mahdollisimman nopeasti. Kaikki leikkauspotilaat saivat toimenpiteen yhteydessä kipulääkettä, mutta harva sai sitä kotiin.

Jo ensimmäisinä päivinä pääsimme itsekin leikkaamaan ja harjoittelemaan erilaisia tekniikoita. Eläinlääkärit olivat todella tarkkoja siitä, että eläinten anestesia ei veny liian pitkäksi, ja sen takia teimme itse aluksi vain pieniä pätkiä leikkauksesta. Pikkuhiljaa edistyimme ja mitä nopeampia olimme, sitä enemmän ehdimme tehdä itse yhdelle potilaalle. Toisella viikolla ehdimme jo tehdä leikkauksia itse alusta loppuun asti. Saimme kurssin aikana jo hieman rutiinia leikkaamiseen, koska potilaita oli paljon ja saimme tehdä paljon itse.

Viikkojen välissä olevana viikonloppuna olimme tiimin mukana leikkaustapahtumassa. Pakkasimme lääkkeet

ja välineet pakettiautoon ja ajoimme kauas maaseudulle, jossa tehtiin hyväntekeväisyysperiaatteella sterilointi ja kastroidinkampanja molempina päivinä. Paikkana toimivat paikalliset koulut. Yhteensä viikonloppuna sterilointi hieman yli sata kissaa/koiraa ja kastroiditiin noin 20 kissaa/koiraa ja leikkaukset suoritettiin toisena päivänä kaksi, toisena kolme eläinlääkäreitä. Niinä päivinä me Merin kanssa ainoastaan valmistelimme eläimiä leikkauksiin, koska leikkauspöytä oli rajallinen määrä ja tahti eläinlääkäreillä oli aikamoinen, kuten luvuista voitte päätellä! Me saimme kuitenkin hyvää rutiinia mm kanylointiin, tuubaamiseen ja leikkausalueen valmisteluun.

Hieman Bucharestin keskustan ulkopuolelle valmistui maaliskuussa 2017 rahoituksella sekä hyväntekeväisyysrahoilla uusi iso klinikka. Center of Hope tarjoaa erityisesti kodittomille eläimille peruseläinlääkäripalveluja ja kirurgiaa, sekä koulutusta ja kursseja eläinlääkäreille ja opiskelijoille. Rakennuksessa on useampi leikkaussali, joista yksi on tarkoitettu erityisesti kirurgian kurssilaisille. Saman katon alla on myös majoitustilat isommallekin seurueelle sekä seminaarihuone.

Matka oli erittäin opettavainen ja mielenkiintoinen, tutustuimme uuteen kulttuuriin ja ympä-

ristöön ja ennen kaikkea saimme kullannarvoista kokemusta kirurgiasta. Suosittelemme kaikille erittäin lämpimästi lähtemään merta edemmäs kalaan kohti uusia seikkailuja!

Annina Aula

Lisätietoja kursseista

<http://veterinarytrainingcamp.com/>

There and (Almost) Back Again: An Exchange Student's Tale

Sometimes the things that are most worthwhile doing are the things of which you are most afraid. For me, I was incredibly apprehensive about leaving for and studying abroad in Estonia for a year, especially the closer and closer it drew to my departure date. I had originally decided to come to Estonia, a country of which I initially knew little about, because one of my professors approached me and asked me if I would like to represent my university, West Virginia University, by participating in an inaugural program bridged with Eesti Maaülikool. I was about to graduate with three Bachelor's degrees in the biochemical, chemical, and nutritional sciences, but I would be attend-

ing EMU as a Master's student and deferring medical school instead should I take this opportunity. I have always believed that opportunities can come at the most unexpected of times and that regrets are some of the worst burdens to carry, so I agreed to apply for the veterinary medicine program at EMU. It seemed like a once-in-a-lifetime opportunity that I could not pass up.

However, as the months dwindled down to weeks and the days diminished to moments, I was becoming more and more nervous to leave for Estonia. Growing up as an Asian-American in West Virginia had its limitations and prejudices but all of these were overshadowed by the perks and fulfilling experiences I'd

had at my university. I was elected into the Student Government Association without any racial prejudices and I have also served as the president of various organizations. I was even asked to give the keynote speech at my graduation ceremony. I often never even noticed that I was different from my peers and I consider my Chinese heritage as one I hold proudly with esteem and admiration. However, after researching Estonia on Wikipedia, reading about its demographics, and also given the racial turmoil embroiling Europe and much of the media, I was nervous that my own race was something that might limit my opportunities and potentially mar my experiences in Estonia. I was worried that I would be judged by the color of my skin and therefore not be given the chance to prove myself beyond first impressions with the Caucasian majority in Estonia. However, my worries and apprehensions were soon proved to be unfounded.

Before I divulge into the highlights of my Estonia experience, let me first begin by sharing my first impression of Estonia upon my arrival last August. I flew directly into Tartu from Helsinki, so Tartu's airport was my first real impression of Estonia. If small and uncomplicated could be epitomized, then it would be in the form of Tartu's airport. I remember stepping out into the lobby and exiting the front entrance, thinking, "Did I really just sign up for this for a year?"

I was a misinformed, anxious, and a slightly spoiled American who was used to everything being in big portion sizes, notwithstanding to just food and meals. However, I told myself that anything in life is what you make of it, so I was determined to make my year in Estonia count. I told myself that I would just behave in the same way as if I were back in the US. I would continue to be

extroverted, make direct eye contact with anyone and everyone, greet random strangers, give plenty of hugs and handshakes, and overall, just put any worries and concerns of racism and prejudice behind me. However, I should have done my research about the local culture first.

I had never seen the infamous bus stop memes about the Finnish and the Estonians standing three meters apart before nor did I know that personal spaces are highly respected and maintained universally. It took me a few weeks to realize that my random "hellos" on the streets of Tartu would usually only be returned with either confused stares or averted gazes, but luckily, it only took me a few tries to realize that greeting and hugging everyone I had just met briefly did not sit well with the established concepts of "personal spaces." However still, I refused to give up the extroversion that made me who I am, even if that meant greeting my own Estonian flat mate repeatedly and excitedly until she finally greeted me first without provocation. I had

successfully made a friend! Pretty soon, though, under her tutelage, I was indoctrinated as a pseudo-Estonian, learning to be a less exuberant version of myself and learning to make less of a spectacle of myself in public.

Thankfully though, not everyone found my antics to be so appalling. I was able to find friendship, aid, and camaraderie in my fellow classmates, namely my Finnish classmates. I was able to become friends with several of them, across the different class grades from first years to fourth years. I was warmly welcomed into their circles of friendship and into their homes as well. We shared together meals, study sessions, sauna parties, road trips, and even the Christmas

holidays. Being invited into someone's home and being welcomed like one of their own family members during my favorite holiday of the year, especially one in which I could not go home to my own family, is an experience and a memory that I will always be grateful for and cherish. I was invited to spend the Christmas holidays with my dear friend, Kaisa, in Kuopio, Finland. While there, she taught me how to properly experience a sauna, how to make pirakas, how to ski and sled on a frozen lake, and so much more. I am just amazed that I didn't overstay my welcome because I don't think that Kaisa nor her family were expecting to see a full demonstration of an American appetite and my capacity for clearing the table each night of any leftovers. Luckily though, my gusto and voracious appetite for Finnish food was taken with mirth and appreciation. I'm actually still keeping my fingers crossed for a return visit to her home because her aunt makes some of the best food I have ever had in my life.

In regards to academics, I was pleasantly surprised again. I had expected to have classes similar to

the American model in which students are given one chance to pass an exam and failure of the exam could mean failure of a class, which would then lead to retaking the class the following semester and shelling out another few thousand dollars. However, I am appreciative of the Estonian and European academic model in which students can be given up to three chances to pass an exam. Students are often affected by factors outside of school such as jobs, family matters, health emergencies, and so on and thus the one-exam policy may not always be conducive nor forgiving to actual learning and content comprehension like the European model. If I could make recommendations to the US model, I would suggest a marriage of the two systems.

In addition, I am highly impressed by the level of trust afforded to the students here at Eesti Maaülikool. During exams, the professors would often feel comfortable enough leaving the exam room, thus entrusting the students to uphold academic honor and honesty. Trust is always something that is difficult to build and easy to lose, so for the students to have created such a trustworthy reputation among themselves is something truly admirable. It speaks volumes about the integrity of the Finnish and Estonian students.

Overall though, I must say that despite my initial misgivings and hesitations about coming to Estonia, I cannot imagine leaving it again and especially so soon. My year abroad is drawing to a close and it has definitely been one of the best and most worthwhile decisions of my life. I have had incredible learning and cultural experiences, seen so much of Europe and its vibrant cities, and made lifelong friends whom I will cherish forever. I cannot even begin to imagine the regret I might have

had had I not been brave enough to face my fears and come to Estonia. To better illustrate my words, and in the tradition of some form of liquid courage, which the Finnish have taught me to better appreciate, I shall close with a quote by novelist Paulo Coelho:

“Accept what life offers you and try to drink from every cup. All wines should be tasted, some should only be sipped, but with others, drink the whole bottle.”

While it is not Estonian vodka nor Finnish long drink sipped in the sauna with friends, in this regard, I definitely still hope that I have been able to “drink the whole bottle” that has been my time in Estonia. I can only most fervently hope that I will find again someday, this same vintage. Thank you for a lifetime of wonderful experiences and memories.

Joy Wang
West Virginia University

Kissojen värigenetiikkaa

teksti Kaisa Savolainen

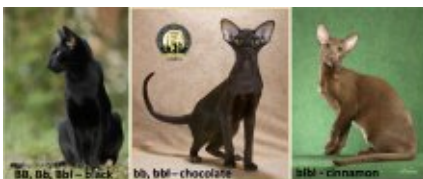
Monesti sitä on elämänsä aikana miettinyt, että kun oppisi pitämään suunsa kiinni, niin säästyisi varmasti monelta "murheelta". No, tätä en ole näköjään vielä oppinut kun anatomian labrassa hevosten värien kanssa tuskastelleena menin kysymään Nahkurilta että miksi meidän pitää opetella juuri hevosten värit, kun kissojen värit olisivat minulle niin helpot, että voisin pitää niistä vaikka heti kokonaisen luennon hänelle. No, tästähän Nahkur innostui ja loppu tulemana pidin sitten puolen tunnin luennon kissojen väreistä koko luokalle.

Alkuperäinen villikissan väri luonnossa oli ruskeatabby. Eli kaikki alkuperäiset luonnonvaraiset kissat olivat ruskeita ja kuviollisia, eikä niissä ollut valkoista. Tämä onkin erittäin loogista kun miettii kissan alkuperäistä elinympäristöä, niin ruskeatabby on ollut hyvä maastoutumisväri saalistajalle. Kaikki muut värit ovat syntyneet myöhemmin mutaatioiden seurauksena kun kissa ei ole enää ollut niin riippuvainen maastoutumisesta ruokansa hankkimisesta.

Kuten muillakin nisäkkäillä, myös kissojen värit koostuvat kahdesta eri melaniinista, eumelaniinista ja feomelaniinista. Lisäksi kissojen värit koostuvat värin puutteesta, kuviosta ja naamioista.

Musta - B, b, bl

Tämä geeni on vastuussa kissan mustasta/ruskeasta väristä. Dominoiva B-alleeli aiheuttaa kissalle mustan

värin. B-alleelille resessiivinen b-alleeli aiheuttaa suklaan ja näille molemmille resessiivinen alleeli bl aiheuttaa kanelin.

Agouti - A, a

Dominoiva agouti-geeni vastaa kissan kuviollisuudesta. Agouti geeni saa karvan sisällä olevat väriryjyväset jakautumaan epätasaisesti siten että välillä niitä on tiheästi ja välillä harvemmassa ja tästä aiheutuu raitoja karvaan, jotka muodostaa kuvion. Lyhyessä turkissa kuvio näkyy aina paremmin kuin pitkässä. Kaikki kissat kantavat jotain kuviota, mutta jos kissalla ei ole agouti-geeniä, niin kuvio ei näy vaan kissa on yksivärinen (solid). Tämä geeni ei kuitenkaan vielä kerro mikä kuvio kissalla on.

Diluutio - D, d

Tämä resessiivinen geeni määrää pysyykö musta väri mustana, vai vaaleneeko se siniseksi. Tämä värin vaaleneminen johtuu siitä että väriryjyväsiä on vähemmän ja ne ovat jakautuneet väljästi, jolloin väri laimenee. Vastaavasti suklaa vaalenee lilaksi ja kaneli beigeiksi. Seuraavaksi käsiteltävä punainen väri vaalenee kermäksi.

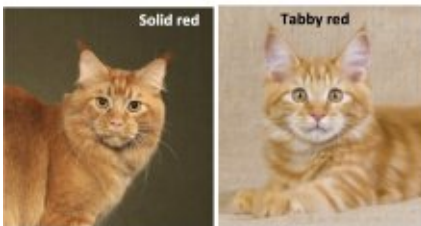

Punainen - O, o

Tämä X-kromosomissa sijaitseva dominoiva geeni on vastuussa mustan värin muuttumisesta punaiseksi. Koska uroksilla on vain yksi X-kromosomi, niin ne voivat olla vain joko mustia tai punaisia, mutta naarailla 2 X-kromosomia mahdollistaa myös kilpikonnaväriytyksen. Erilliset punaiset ja mustat läikät johtuvat soluissa tapahtuvasta toisen X-kromosomin inaktivaatiosta, eli vain toisen X-kromosomin geenejä ilmennetään ja toinen jää ns. barr bodyksi. Mikäli inaktivaatio tapahtuu aikaisin, kissalla on suuria värilaikkuja ja vastaavasti myöhemmin tapahtunut aktivaatio johtaa pienempiin laikuihin. Vaikka X-kromosomin inaktivaation pitäisi olla satunnaista, niin kuitenkin jostain syystä kilpikon- nissa on yleensä enemmän mustaa kuin punasta ja punaisen muodostama kuvio näyttää periytyvän jossain määrin. Myös kaikki muut mustan variaatiot voivat esiintyä kilpikonnaväreinä (sini-, suklaa-, kaneli-, lila- ja beige-kilpikonna).

Koska punaisen värin aiheuttava feomelaniini on muodoltaan pyöreämpi kuin tumman värin aiheuttava eumelaniini, niin värijuvästen on vaikeampi jakautua tasaisesti karvan sisällä ja siitä johtuen punaiset kissat ovat aina enemmän tai vähemmän

kuviollisia, huolimatta siitä onko niillä agouti-geeniä vai ei.

Tabby - Ta, TM, Tb

Tabby geeni on vastuussa siitä mikä kuvio kissalla on. Ta geeni on domi- noiva ja saa aikaan tikattu tabby kuvion. TM-alleeli saa aikaiseksi tiikerin (*mackerel*) ja näille molem- mille resessiivinen Tb saa aikaan klassisen tabby-kuvion (*blotched*).

Näiden kolmen geenin lisäksi erillinen ds-modifioija voi muuttaa tiikerin raidat täpliksi tai klassisen tabbyn kuvion ruusukkeiksi mikäli Ta geeniä ei ole.

Kuten aikaisemmin mainittu, niin kuvio ei tule näkyviin mikäli kissalla ei ole agouti-geeniä, mutta monilla yksivärisillä voi silti näkyä heikompiä tai vahvempia haamukuviota, jotka voivat pennuilta kadota iän myötä.

Koko valkoinen - W, w

Dominoiva kokovalkoinen peittää alleen kaikki muut värit ja kissa voi kantaa kaikkia muita värejä ja periy- tää niitä jälkeläisilleen. Kokovalkoi- silla kissoilla on usein siniset silmät tai silmät voivat olla eri väriset (*odd eye*, toinen sininen, toinen vihreä, oranssi tai keltainen). Jopa 75% WW-kissoista on kurooja. Euroopan suurimmassa kattojärjestössä FIFessä (*Federadion*

Internationale Feline) vain normaalkuuloisia kissoja saa näyttelyttää ja käyttää kasvatukseen.

Valkolaikku - S, s

Kokovalkoisen lisäksi on olemassa valkolaikkuisuutta aiheuttava geeni, joka viivästyttää värin vaeltamista selän keskilinjasta vatsaa kohti. Myös tämä geeni on dominoiva, ja aiheuttaa kissalle eri asteista valkolaikkuisuutta. SS genotyypillä lopputulema on usein Van ja Ss genotyypillä bicolor. Epäselvää on vielä miten Harlekiini ja "09" muodostuvat.

Vanilla väriä on alle 25%, lähinnä päässä ja hännässä.

Harlekiinilla väriä on 25-50%, pään ja hännän lisäksi selässä on selkeitä värillisiä laikkuja, mutta kissan yleisilme on silti enemmän valkoinen kuin värillinen.

Bicolourilla on väriä 50-75%, eli ideaalisti kissan selkäpuoli on kokonaan värillinen, mutta alapuoli kokonaan valkoinen.

Ns. "09", eli kissalla on väriä yli 75%, jolloin valkoista on yleensä vain tassujen päissä ja mahassa.

Naamio - C, Cs, Cb, Ca, c

Resessiivinen naamiogeeni aiheuttaa kissalle lämpötilaherkän naamioväriytyksen ja normaaliväriset kissat voivat kantaa naamiota. Naamiopenut syntyvät valkoisina/vaaleina ja väriä alkaa pikkuhiljaa muodostua vain "kylmiin" osiin, eli naamaan,

korviin, tassuihin ja häntään. Cs ja Cb ovat samanarvoisia ja yhdistettynä saavat aikaan tonkineesinaamion. Ca on resessiivinen sekä Cs ja Cb alleeleille ja c on resessiivinen kaikille. Albinismilla ei näytä olevan yhteyttä kuurouteen ja se on kissoilla melko harvinainen väri.

C - normaali väri

Cs - siamilaisnaamio, siniset silmät

Cb - burmanaamio, keltaiset silmät

CsCb - tonkineesi, vihreät silmät

Ca - albino, siniset silmät

c - albino punaiset silmät

Hopea/Savu - I, i

Hopea eli inhibiittori-geeniä ei olla kissoilla vielä onnistuttu löytämään, mutta sen kuvitellaan periytyvän dominoivasti. Hopealla tarkoitetaan sitä että karvan tyvi on väritön. Kuviolisilla kissoilla värin nimi on hopea, kuviottomilla savu. Kissoilla joilla valkoista on 2/3 karvasta ja väriä on vain karvan päässä, väriä kutsutaan tippaukseksi (*tipping*) ja se lasketaan myös kuvioksi, vaikkei olekaan tabby-geenin aikaansaama.

Amber - E, e

Resessiivinen amber-geeni muuttaa kissan tumman värin punaiseksi kissan kasvessa aikuiseksi. Esiintyy vain norjalaisilla metsäkissoilla, vielä melko harvinaisen.

Match Show

Suolet ry järjestää perinteisen Match Shown
lauantaina **6.5.2017**

Tervetulleita osallistumaan ovat kaiken näköiset kaunottaret ja komistukset, isot, pienet, nuoret, vanhat, karvaiset ja karvattomat!

Luokat:

- isot rotukoirat (>40cm)
- pienet rotukoirat (<40cm)
 - pennut
- veteraanit (>8v)
 - sekarotuiset

Lisäkilpailut

- lapsi ja koira (handler 12 v ja alle)
- junior handler (12-18v)
- mies ja koira
- parikilpailu

Ilmoittautuminen paikanpäällä alkaen klo 10
kehät alkavat klo 11.

Osallistumismaksu 7€ ensimmäinen koira
saman omistajan muut koirat ja lisäkilpailut 5€

Tervetuloa mukaan viettämään yhdessä koiraomaista kevätpäivää!
Luvassa hyvät palkinnot!

TERVETULOAA!

A photograph of a restaurant interior. In the foreground, a table is set with white linens, glassware, and a carafe of water. A small vase with yellow flowers sits on the table. In the background, a balcony with a white railing is visible, and a string of white bunting hangs across the room. The lighting is warm and soft.

Suolet Ry 15v

Lauantaina 8.4 vietimme 15-vuotiaan Suolet ry:n vuosijuhlia. Juhlavuoden kunniaksi paikkana toimi Tartu Ulikoolin museon tiloista löytyvä Valgesaal. Vanhan katedraalin viereen rakennetun museon juhlasali olikin erittäin kaunis korkeine ikkunoineen ja koristelutiimimme ansiosta se oli koristeltu täydellisesti juhlaan iltaamme sopivaksi. Paikalle saapui paljon kauniita ja komeita suolinkaisia, sekä kutsuvieraita. Iltamme alkoi cocktail-tilaisuudella, jossa kutsuvieraat ja kaikki haluavat saivat esittää tervehdyksensä 15-vuotiaalle yhdistyksellemme.

Cocktail-tilaisuuden ja alkumaljojen jälkeen siirryimme pöytiin, ja illallisjuhla alkoi. Eteemme tarjottiin alku-ruoat ja perinteisesti tämän jälkeen oli vuorossa puheenjohtajan puhe sekä juhlavuoden kunniaksi uuden logomme julkistaminen. Siitä siir-

ryimme jokaisen vuosikurssin valitsemien lempiopettajien palkitsemiseen. Juhlat oli nyt potkaistu vauhtiin ja muutama laulukin jo laulettu, joten oli ensimmäisen tauon aika.

Tauon päätyttyä pääruoka tarjottiin pöytiin ja pääsimme kuulemaan juhlapuhujaamme, joka tänä vuonna oli anatomian opettajamme Esta Nahkur. Nahkur muisteli puheessaan mieleen painuneita suomalaisopiskelijoita ja jakoi meille hieman elämän viisauksiaan (myös latinaksi). Juhlapuheen jälkeen näimme perinteisen kutosten ohjelman sekä jälkiruokien saapuessa pöytään kuulumme puheen naisille (Thomas Breukers) ja vastavuoroisesti miehille (Maija Vesterinen). Tämän jälkeen palkitsimme kuluneella vuodella ansiotuneita Suolten jäseniä. Illallisjuhlan lopetimme fuksilauluun.

Jatkot vietimme, kuten aiempanakin

Puhe naiselle - Tom Beukers

Vuosijuhla isäntä ja emäntä

vuonna, ravintola Vildessä, missä tanssilattia ja baaritiski pysyivät kiireisinä. Juhlamekkoja vaihdettiin rennompisiin ja paikalle saapui myös muita juhlijointa. Saimme myös nauttia cateringin järjestämistä snackseista, tanssiurheilun laskiessa verensokeria liikaa. Juhlat kestivät aamun tunneille asti ja sunnuntaina saimme elpyä ykkösten järjestämän aamupalan äärellä.

Ilta oli erittäin onnistunut, ja isoin kiitos siitä kuuluu kaikille kanssajuhlijoilta sekä järjestäjille! Tällä jaksamme taas odottaa ensi vuoden juhliä ja pitää lippua korkealla!

Vuosijuhlaemäntä Eeva Niemi
kuvat Eveliina Piironen

kuva Sonja Knect

Vuoden suosituimmat suolinkaiset:
Essi Lautala (1.), Antti Paana (3.) ja Jannica Lindsted (2)

Ken ompi fuksi ... ylösnouskohon!

125 1892–2017
VUOTTA

SUOMEN ELÄINLÄÄKÄRILIITTO
FINLANDS VETERINÄRFÖRBUND

ORION
PHARMA
ELÄINLÄÄKKEET

LABORATORIOPALVELUT

MOVET

faunaPharma

 BIOFARM

Dimedium
Terve looma nimel